

Sygn. akt III AUa 2678/11

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSA Jolanta Pietrzak
Protokolant	Beata Gandyk

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2012r. w Katowicach

na posiedzeniu jawnym

sprawy z odwołania H. L. (H. L.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego H. L.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 9 września 2011r. sygn. akt XI U 1429/11

postanawia: odrzucić apelację.

/-/ SSA J. Pietrzak /-/ SSA M. Procek /-/ SSA M. Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2678/11

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2011 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił odwołanie ubezpieczonego H. L. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 14 marca 2011 r., której przedmiotem była waloryzacja emerytury ubezpieczonego.

W motywach przedstawionej decyzji organ rentowy wskazał, iż wysokość zwaloryzowanej emerytury ubezpieczonego ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2011 r., tj. 1.845,20 zł. przez wskaźnik waloryzacji w wysokości 103,10%, w wyniku czego emerytura H. L., po waloryzacji, od dnia 1 marca 2011 r. wynosiła 1.902,40 zł.

Odwołanie od wyżej wymienionej decyzji złożył ubezpieczony, twierdząc, iż pomimo ukończenia 69 lat, nadal nie otrzymuje świadczenia emerytalnego w należnej wysokości. W odwołaniu nie podał przyczyn, dla których nie zgadza się z zaskarżoną decyzją.

Sąd Okręgowy wskazał, że decyzją z dnia 26 lipca 2001 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę, od dnia 1 maja 2001 r.

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto podstawę wymiaru przysługującej mu wcześniej renty, kwotę bazową 666,96 zł oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 145,05%.

Decyzją z dnia 13 marca 2009 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonego poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonej na dzień 28 lutego 2009 r. przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 106,10%.

W wyniku zaskarżenia tej decyzji przez ubezpieczonego, Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 22 lipca 2009 r. (sygn. akt XI U 971/09) oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelacja ubezpieczonego od tego wyroku została wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach (sygn. akt III AUa 3341/09) oddalona.

Następnie decyzją z dnia 25 maja 2010 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że decyzją z dnia 18 lutego 2009 r. przeliczył podstawę wymiaru świadczenia ubezpieczonego zgodnie z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zgodnie z przedłożoną dokumentacją, przy uwzględnieniu wynagrodzenia minimalnego za okresy, które nie zostały udokumentowane uzyskanym wynagrodzeniem.

Organ rentowy zauważył, iż nowo ustalone wskaźniki wysokości podstawy wymiaru zostały obliczone w sposób wskazany w art. 111 ustawy emerytalnej, okazując się niższe od aktualnie obowiązującego wskaźnika wynoszącego 145,05%.

Na skutek odwołania ubezpieczonego od tej decyzji, Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 28 września 2010 r. (sygn. akt XI U 1775/10) oddalił odwołanie, zaś apelację ubezpieczonego od tego wyroku Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił wyrokiem z dnia 02 sierpnia 2011 r. (sygn. akt III AUa 242/11).

Decyzją z dnia 14 marca 2011 r. organ rentowy z urzędu dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonego od dnia 1 marca 2011 r., przy czym wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2011 r., tj. 1.845,20 zł przez wskaźnik waloryzacji w wysokości 103,10%, w wyniku czego wysokość świadczenia wynosiła 1.902,40 zł.

Przechodząc do rozważań prawnych, Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 88 ust. 1 i art. 89 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. - Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) oraz komunikat Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2010 r. (M.P. z 2011 r., nr 12, poz. 134). Mając na względzie treść wyżej wymienionych przepisów Sąd ten uznał, że waloryzacja emerytury ubezpieczonego dokonana przez organ rentowy była prawidłowa, bowiem uwzględnia ona obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa, czyniąc zaskarżoną decyzję słuszną.

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony w odwołaniu ograniczył się do samej tylko polemiki z zaskarżoną decyzją, nie precyzując co do niej żadnych konkretnych zarzutów, poza tym, że nie otrzymuje świadczenia emerytalnego w wysokości należnej, stosownie do przepracowanych lat pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c, oddalił odwołanie ubezpieczonego od zaskarżonej decyzji, nie znajdując w przedstawionych okolicznościach podstaw do jego uwzględnienia, o czym orzekł, jak w sentencji.

W apelacji od przedstawionego rozstrzygnięcia ubezpieczony, zarzucając Sądowi Okręgowemu:

- brak zobowiązania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. do dostarczenia w całości dokumentacji, która znajduje się w posiadaniu tego podmiotu z chwilą przejścia ubezpieczonego na świadczenie emerytalne;
- brak wyjaśnienia za jaki okres czasu wzięto podstawę naliczenia świadczenia emerytalnego;
- nie wzięcie pod uwagę jego wyjaśnień, a jedynie oparcie się na piśmie skierowanym przez organ rentowy,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zdaniem apelującego, Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę jego stażu pracy, a organ rentowy oparł się na przeliczniku dotyczącym pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, lecz nie zaliczył mu dodatkowych lat pracy w tym okresie, którą wykonywał w Szpitalu MSWiA w K. przez okres 9 lat. Ponadto według ubezpieczonego Sąd Okręgowy nie zaliczył mu pracy w górnictwie przez okres 21 lat przed przejściem na świadczenia rentowe pomimo, że powinien dokonać przeliczenia świadczenia z okresu 20 lat, w tym 10 lat zarobków, które były najkorzystniejsze.

Apelujący nie zgodził się z tym, że nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o jego zarobkach i odprowadzanych z tego tytułu składkach, gdyż organ rentowy posiada całość dokumentacji, która została mu dostarczona z chwilą wystąpienia o emeryturę.

Na koniec ubezpieczony zwrócił się o zobowiązanie organu rentowego do dostarczenia całej dokumentacji przekazanej mu z chwilą przejścia na emeryturę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację, jako niedopuszczalną, należało odrzucić.

Na wstępie rozważań trzeba wskazać, że postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji organu rentowego.

W wyroku z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, Sąd Najwyższy uznał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot żądania jest określony treścią decyzji organu rentowego, od której odwołanie wszczyna postępowanie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych, (tak samo postanowienie z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99 OSNAPiUS 2000 r. nr 15, poz. 601).

Zatem opisane postępowanie przed sądem ma charakter odwoławczy.

Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest, zatem, postępowaniem kontrolnym, przy czym badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji.

Tak więc, pamiętając o przedstawionej wyżej relacji, należy zauważyć, iż organ rentowy w zaskarżonej decyzji dokonał z urzędu, w oparciu o dyspozycje norm art. 88 ust. 1 i art. 89 ust. 6 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., waloryzacji emerytury ubezpieczonego, zaś Sąd pierwszej instancji, rozpoznając odwołanie od tej właśnie decyzji, oddalił je.

Tymczasem apelacja ubezpieczonego nie odnosi się do opisanego wyżej zakresu wyrokowania, gdyż jego przedmiotem, wyznaczonym przez treść decyzji

z dnia 14 marca 2011 r., nie były żądania dotyczące podwyższenia pobieranej emerytury, lecz jej waloryzacja.

Trzeba zatem podkreślić, że w oparciu o dyspozycję art. 367 k.p.c. wyrok może być objęty apelacją tylko w takim zakresie w którym istnieje.

Zgodnie zaś z treścią art. 477¹⁴ k.p.c, sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych:

- 1) oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia (§ 1),
- 2) w razie uwzględnienia odwołania, zmienia zaskarżoną decyzję w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy (§ 2),
- 3) zobowiązuje organ rentowy do wydania decyzji w określonym terminie, zawiadamiając o tym organ nadrzędny, jedynie wówczas, jeżeli odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy, czyli na mocy art. 477⁹ § 4 k.p.c, w razie bezczynności organu. Jednakże nawet w takiej sytuacji sąd może orzec co do istoty sprawy (§ 3).

Skoro więc, Sąd I instancji nie oddalił odwołania w zakresie dotyczącym prawa do podwyższenia emerytury (gdyż nie było ono przedmiotem rozpoznania w niniejszym procesie), uznać należało, że apelacja dotyczy nieistniejącej części wyroku i jako taka jest niedopuszczalna.

Należy bowiem wskazać za Sądem Najwyższym, iż apelacja, która wykracza poza przedmiot rozstrzygnięcia zawartego w wyroku, podlega odrzuceniu z braku substratu zaskarżenia (por. postanowienie SN z dnia 21 września 2011 r., II PK 34/11, LEX nr 1103014, wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2010 r. II UK 330/09 LEX nr 604220, postanowienie SN z dnia 10 listopada 2009 r. II PZ 19/09 LEX nr 574537, postanowienie SN z dnia 19 lipca 2006 r. I CZ 35/06 LEX nr 584195, postanowienie SN z dnia 28 maja 1998 r. III CKN 409/98 LEX nr 519240), zatem Sąd Apelacyjny orzekł jak w postanowieniu z dnia 8 lipca 2011 r. -zgodnie z art. 370 w zw. z art. 373 k.p.c.

Natomiast, gdyby uznać, że skarżący wystąpił w postępowaniu apelacyjnym (po wydaniu wyroku z dnia 9 września 2011 r.) z nowymi żądaniami, to zgodnie z normą art. 383 k.p.c, w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c, orzekł, jak w wyroku.

/-/ SSA J. Pietrzak /-/ SSA M. Procek /-/ SSA M. Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek